

om alle andre Giftsorter og er altsaa ikke noget særegent for Stryknin. Jeg har set flere Eksempler paa, hvor overordentlig hurtig Virkningen netop af Stryknin har været. Vil man nu undtage Stryknin, ved jeg ikke, hvilken anden Gift man da vil antage for mere hensigtsjvarende, om det skulde være Arsenik; men om Arsenik vil det samme gælde som om Stryknin; anvender man ikke tilstrækkelig Dosis, medfører det sikkert ogsaa Binsler for Dyret, der fortærer Giften. Blaahyre er vistnok en af de mest hurtig virkende Giftarter, men for det første ved jeg ikke, om man kan faa udleveret Blaahyre, og dernæst tror jeg nok, at det skal være meget vanskeligt at opbevare denne Gift. Jeg har derfor ikke fundet tilstrækkelig Grund til at undtage Stryknin fra de Giftarter, som det efter Loven er tilladt at anvende, men siden dette Affnit, som nu er under Behandling, beskæftiger sig med Gift, maa jeg udtale et Par Ord derom, og det er, at jeg ikke uden Betænkelighed ser vedtaget Lovforslagets Bestemmelser, som gaa ud paa i saa væsentlig en Grad at indskrænke Anvendelsen af Gift, og det gælder navnlig lige over for Ræve. Naar man kun maa anvende Giften, som det er foreslaaet i Lovforslaget, i „Gaard, Gaardsplads, Dyrehave o. s. v.“ er i Grunden hele Anvendelsen af Gift illusorisk. Det er ikke de Steder, hvor man sætter Giften. Det vil være forbundet med altfor stor Risiko at anvende Giften i sin Gaard og i sin Have. Man sætter Giften paa et noget fjernere liggende Sted, hvor der ikke kan være den Fare forbunden dermed, som der vil være, naar man har Giften saa umiddelbart ved sin Bolig. Naar Anvendelsen af Gift er indskrænket saa meget som efter Lovforslaget, lægger jeg ikke nogen overdreven Vægt paa, om „indbegnet Jagtremise“ bliver taget med eller ikke, skønt jeg tror, at det meget vel vil kunne oplyses i det enkelte Tilfælde, hvad der dog egentlig forstaaes ved en Jagtremise. Men, som sagt, Anvendelsen af Gift faar herefter ikke nogen videre Betydning, og skønt jeg fuldkomment erkender, at Ræven er et nyttigt Dyr og ogsaa ved, at det er forbundet med stor Fornøjelse at jage efter Ræven, ved jeg dog ogsaa, at han kan være en ganske overordenlig farlig Røver, og det gælder særlig mest over for de mindre Lodsejere, som ikke have nogen videre Afgang til paa anden Maade end netop ved Gift at kunne fri sig fra Rævens Angreb, f. Eks. Lodsejere, der ligge i Nærheden af store Skove, store Plantager, Naaleplantager, som nu formere sig temmelig betydelig, og hvor det er umuligt at jage efter Ræven. Jeg ved ikke, paa

hvad anden Maade man skulde kunne efterstræbe Ræven der end netop ved Anvendelse af Gift. Det er ikke min Mening at gøre Ræven til Genstand for en systematisk Udryddelse. Jeg erkender ligesom den ærede sidste Taler, at vor Fauna ikke er saa rig, at man skal søge at udrydde en Dyreart, som dog ogsaa bevislig kan gøre Nytte, men jeg ved ikke nogen anden Maade, hvorpaa man virksomt vilde kunne faa Bugt med Rævene, og det forekommer mig, at det er et ligefremt Strav, Befolkningen har at kunne værgе sig mod slige Angreb, og at kunne blive fri for en Gæst, der kan forvoldе een saa betydelige Tab, som Ræven kan. Hvis disse Bestemmelser blive vedtagne, forudser jeg, hvad Følgen vil blive. Jeg tror, det vil blive den, at Rævenes Antal vil tiltage, og enten vil man saa illudere Loven, eller ogsaa vil der fremkomme saa mange Klager, at man bliver nødt til at gøre en Forandring. Men dersom det skulde blive Følgen, vil jeg dog blot her udtale de Ord, at det i saa Tilfælde ikke skyldes de større Landejendomsbesiddere eller Stovejere, at Rævenes Antal er tiltaget. Der har tvært imod fra deres Side vist sig en Bestræbelse for at indskrænke Rævenes Antal, fordi man har erkendt, at de Klager, som fremkom, vare begrundede. Jeg har dog ikke villet stille mig fra det øvrige Udvalg og stille særegne Forslag med Henhyn til Giftspørgsmaalet, men har dog blot villet udtale ved denne Lejlighed de Betænkeligheder, som jeg nærer ved at gaa saa vidt, som man nu er gaaet i Lovforslaget ved at indskrænke Anvendelsen af Gift.

Jeg vil altsaa blot tillade mig at anbefale Underændringsforslaget under Nr. 32 og fraraade Ændringsforslaget under Nr. 46.

Formanden: Efter at nu de forskellige Forslagsstillere ere hørte, vil det vist være heldigt for Sagens Fremme, om den ærede Indenrigsminister ogsaa i Dag tog Ordet; jeg ved, at Ministeren er rede dertil.

Indenrigsministeren (Singerlev): § 14 omtaler Fredningsbestemmelserne. Jeg skal endnu mindre end den ærede Ordfører lade mig friste til at gaa ind paa Entelthederne, og jeg har allerede udtalt, første Gang jeg havde Ordet i Dag, at man formentlig nok til sidst vil kunne enes om Fredningsbestemmelserne. Men jeg ser meget vel, at der vil blive Forhandling ikke blot i dette Ting, men ogsaa i det andet Ting og imellem Tingene indbyrdes og med Ministeren.